

A KÚRIA
mint felülvizsgálati bíróság

Pfv.I.21.663/2014/4.szám

A Kúria a Rusznyák Jánosné dr. ügyvéd által képviselt I. rendű, II. rendű és III. rendű felpereseknek a dr. Molnár Éva ügyvéd által képviselt alperes ellen öröklési igény érvényesítése iránt a Szekszárdi Törvényszéken 15.P.20.124/2011. szám alatt folyamatban volt és a Pécsi Ítéltábla Pf.VI.20.034/2014/5. számú jogerős ítéletével befejezett perében a felperesek 97. sorszámú felülvizsgálati kérelme alapján megtartott tárgyaláson meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Kúria a Pécsi Ítéltábla Pf.VI.20.034/2014/5. számú jogerős ítéletét hatályában fenntartja;

kötelezi a felpereseket, hogy 15 napon belül fizessenek meg egyetemlegesen az alperesnek 400.000 (Négyszázezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

A le nem rótt 3.500.000 (Hárommillió-ötszázezer) forint felülvizsgálati eljárási illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

I n d o k o l á s

Az örökhagyó az I. rendű felperessel 2000. január 1-jétől 2010. április 15-ig - az örökhagyó haláláig - élettársi kapcsolatban élt és közösen földműveléssel, állattenyésztéssel foglalkoztak. A II-III. rendű felperesek az I. rendű felperes nagykorú gyermekei, akik az élettársak segítségére voltak a gazdálkodásban.

Az alperes az örökhagyó oldalági rokonaként az örökhagyó törvényes örököse.

Az örökhagyót 2007-ben szívelégtelenséggel diagnosztizálták. E miatt több ízben kórházban kezelték. Ilyenkor az I. rendű felperes gondoskodott az élelmezéséről, akit a II. rendű felperes szállított szinte naponta gépjárművel a kórházba.

Az élettársak úgy tudták, hogy az örökhagyó után a több mint tízéves élettársi kapcsolatra tekintettel az örökhagyó törvényes örököse az I. rendű felperes lesz.

Az örökhagyó 2010. április 5-ére magához hívatta Á. J.-t, hogy megbeszélje a szülei melletti sírhely magához váltását. Á. J. a nagykorú gyermekével, Á. T.-vel látogatta meg az örökhagyót. A beszélgetésük során az örökhagyó elmondta Á. J.-nak: az a szándéka, hogy miután meghal, a hagyatékát fele-fele arányban a II. és III. rendű felperes örökölje azzal, hogy a teljes hagyatékon az I. rendű felperest haszonélvezeti jog illesse meg. Mindezt Á. T. is hallotta.

Ezt követően az örökhagyó állapota 2010. április 9-én és 10-én rosszabbodott, amelyre tekintettel 2010. április 12-én kórházba szállították és ott hunyt el 2010. április 15-én.

Az örökhagyó hagyatékába a hagyatéki leltárba 1-31. tételszám alatt felvett ingatlanok, lakossági folyószámla-követelés, gépjárművek és pótkocsik, utánfutók, valamint két, magánszemélyekkel szemben fennálló követelés tartozott.

A hagyatéki vagyon részben az élettársak közös szerzeménye, részben az örökhagyó - többségében a 2004-ben, illetve 2007-ben elhunyt szüleitől örökölt - különvagyonra volt.

A felperesek a hagyatéki eljárásban az örökhagyó 2010. április 5-i szóbeli végrendeletére hivatkozással kérték örökösi minőségük megállapítását. A közjegyző a hagyatékot a törvényes örökös alperesnek adta át, mert álláspontja szerint a szóbeli végrendelet tételének feltételei nem teljesültek.

A felperesek a hagyaték tárgyait továbbra is birtokban tartották, annak ellenére, hogy az alperes a 2011. január 26-án kelt levelében jelezte, azokat birtokba kívánja venni.

A felperesek a 2011. február 21-én megindított perben - módosított keresetükben - elsődlegesen annak megállapítását kérték, hogy az örökhagyó 2010. április 5-i szóbeli végrendelete érvényes és erre tekintettel az ideiglenes hagyatékátadó végzés rendelkező részében feltüntetett ingatlan és ingó vagyontárgyakból álló hagyatékot az I. és II. rendű felperes egymás között egyenlő arányban megörökölte az I. rendű felperes haszonélvezeti jogával terhelt.

Másodlagosan az I. rendű felperes annak megállapítását kérte, hogy az élettársi kapcsolatuk alatt szerzett ingatlanok (19-20. tételek), lakossági folyószámla-követelés (21. tétel), és ingóságok (23., 25., 27-28. tételek) 4/5 tulajdoni hányada illeti meg. Ezt azzal indokolta, hogy ő járult hozzá nagyobb mértékben a közös szerzéshez, mivel nyugdíjat kapott, e mellett a háztartásban is munkát végzett, az örökhagyót betegségében ápolta, továbbá a ház körül is részt vett a munkavégzésben, míg az örökhagyónak csak a gazdálkodásból származott jövedelme.

Ezen túlmenően az I. rendű felperes hagyatéki hitelezőként tulajdoni igényt jelentett be az örökhagyónak mindazokra az ingatlan és ingó vagyonára, amelyeket a szüleitől örökölt, továbbá ugyanígy kizárólagos tulajdonjoga megállapítását kérte az örökhagyót megillető haszonbérleti díjakra is. Ezt az igényét azzal indokolta, hogy az örökhagyó szüleinek és az örökhagyónak is az volt a végakarata, hogy ezeket a vagyonelemeket a nekik nyújtott gondozás, ápolás fejében szerezzék meg. Arra hivatkozott, hogy az örökhagyó szüleinek az ápolásával, gondozásával és a sírhelyeik gondozásával összefüggésben korábban nem érvényesített hagyatéki hitelezői igényt.

Mindezekon túlmenően az I-III. rendű felperesek - egymás közt egyenlő arányban - további hagyatéki hitelezői igényt érvényesítettek. Az I. és a II. rendű felperes külön-külön is - köztük a II. rendű felperes arra hivatkozással, hogy az örökhagyó szállítása és látogatása miatt a földjei kiszántásáért 414.750 forintot kellett fizetnie - előterjesztettek különböző összegű hagyatéki hitelezői igényeket.

Az I. rendű felperes az 1. tételszám alatt felvett - perbeli Kossuth Lajos utca 476. szám alatti - ingatlan tekintetében másodlagosan élettársi közös szerzés címén 4/5 részre vonatkozó tulajdoni igényt érvényesített, harmadlagosan az ingatlanra fordított értéknövelő beruházásai megtérítését kérte 1.191.000 forint összegben.

Az alperes a kereset elutasítását kérte és 2012. december 21-én viszontkeresetet terjesztett elő a felperesekkel mint egyetemleges kötelezettekkel szemben használati díj megfizetése iránt a 2011. február 15-től az egyes hagyatéki vagyontárgyak birtokba adásáig terjedő időre. A felperesek jogi képviselője a viszontkeresetet 2013. január 10-én vette át.

A felperesek kérték a viszontkereset elutasítását, elsődlegesen arra hivatkozással, hogy az elkésett [Pp. 147/A.§ (1) bek.].

Az elsőfokú bíróság - kijavított - ítéletével a felperesek elsődleges, a szóbeli végrendeletre alapított keresetét

elutasította; a másodlagos kereset körében megállapította, hogy az I. rendű felperes az 1. tételszám alatti ingatlan 11/100 tulajdoni hányadát és a 19. tételszám alatti ingatlan 1/2 tulajdoni hányadát élettársi közös szerzés címén megszerezte, míg a 20. tételszám alatti ingatlan esetében teljes egészében helyt adva a másodlagos kereseti kérelemnek megállapította, hogy annak 80/100 (4/5) tulajdoni hányadát élettársi közös szerzés és különvagyoni beruházás címén megszerezte. A lakossági folyószámla-követelést és az élettársi együttélés alatt szerzett ingóságokat illetően az elsőfokú bíróság azt állapította meg, hogy az I. rendű felperes azok 1/2 tulajdoni hányadát élettársi közös szerzés címén szerezte meg. Egyidejűleg megállapította az alperes által megszerzett vagyon körét és kötelezte az alperest az általa elismertösszezszerűség erejéig a felperések hagyatéki hitelezői igényének kielégítésére.

Az elsőfokú bíróság az alperes viszontkeresetének részben helyt adva a felperéseket 2013. január 11-től kötelezte az előzőek szerint megállapított tulajdoni hányadokhoz igazodóan használati díj fizetésére; rendelkezett a hátralékos használati díj és annak középídtől számított késedelmi kamatának a megfizetéséről.

A per tárgyává tett ingatlanok tulajdonjogában bekövetkezett változások átvezetése érdekében megkereste az illetékes földhivatalt.

A felperések fellebbezése és az alperes csatlakozó fellebbezése alapján eljáró másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét - fellebbezett részében - helybenhagyta azzal a pontosítással, hogy az elsőfokú ítélet szerinti használati díjat az I-III. rendű felperések egyetemlegesen kötelesek megfizetni az alperesnek.

A másodfokú bíróság a felperések fellebbezésével összefüggésben rámutatott: A felperések által hangsúlyozott „favor testamenti” elve - mint a végrendelet értelmezési szabálya - kizárólag létező és alakilag hibátlan végrendeletre vonatkozhat (BH 1994.672.). Az örökhagyó életét fenyegető rendkívüli helyzet fennállta (Ptk. 634.§) csak akkor vizsgálható, ha a végrendelező egyébként két tanú együttes jelenlétében, a tanúk által értett nyelven, végakarátát egész terjedelmében szóban előadta, és kijelentette, hogy a szóbeli nyilatkozata az ő végrendelete (Ptk. 635.§). Ez utóbbi feltételt nem látta megállapíthatónak, mert álláspontja szerint a tanúknak az egész végrendelezés folyamán együtt kell jelen lenniük, és egymástól e minőségük ismeretében tudniuk kell, s az örökhagyónak is tudnia kell azt, hogy a két tanú jelen van és előttük azzal a szándékkal nyilatkozik, hogy a végrendelet tartalmáról együttesen és közvetlenül tőle szerezzenek tudomást.

Ebben a körben kiemelte a másodfokú bíróság, hogy az örökhagyó a nyilatkozatát Á. J. felé intézte („A te dolgod az...”), s a két

vendégének (Á. J. és Á. T.) még csak azt sem hozta tudomására, hogy ők a szóbeli végrendeletének a tanúi. Mindazonáltal az volt az álláspontja, hogy az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg: „az örökhagyó érvényes szóbeli végrendeletet nem tett, szándéka erre nem is irányult.”

Az alaki feltételek hiányában a másodfokú bíróság szükségtelennek tartotta az örökhagyó egészségi állapotának, az életét közvetlenül fenyegető rendkívüli helyzet fennálltának vagy hiányának vizsgálatát, ezért nem tulajdonított jelentőséget a felperesek által a másodfokú eljárás során becsatolt, peren kívül beszerzett, egyesített orvosszakértői véleménynek sem.

A másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bírósággal abban, hogy nem állapítható meg az élettársak közötti szerzési arány, így alappal tért át az elsőfokú bíróság a törvényi vélelemre, azaz a fele-fele arányú közös szerzésre. Az elsőfokú bírósággal egyezően hangsúlyozta, hogy a hagyatéki hitelezői igény semmi esetre sem tulajdonjogot keletkeztető körülmény, az - bizonyítottsága esetén - kizárólag megtérítésre adhatna alapot. Ebből következően az örökhagyó szüleinek ápolása címén az I. rendű felperes nem szerezhette tulajdonjogot az örökhagyó ingatlanaiban [Ptk. 677.§ (1) bek. c) pont, PK 89. sz. áf.].

A II. rendű felperesnek a 414.750 forint összegű hagyatéki hitelezői igényét alaptalannak találta, mert az bizonyítottsága esetén sem tekinthető az örökhagyó ápolásával-gondozásával felmerülő valós és értékarányos költségnek [Ptk. 677.§ (1) bek. c) pont].

Miután a Pp. 147/A.§-ában foglalt korlátozást a jelen per megindítását követően, 2011. március 1-je után indított perekben kell alkalmazni, a viszontkeresetet érdemben bírálta el és kiemelte, hogy a felperesek az örökhagyó halálától kezdődően minden eszközzel meg akarták akadályozni az alperes birtokba lépését. Erre tekintettel helybenhagyta az elsőfokú ítéletnek a felperesek -összepszerúségét tekintve a fellebbezésben nem vitatott - használati díj fizetési kötelezettségére vonatkozó rendelkezését. Az alperesnek a kamatfizetési kötelezettség kezdő időpontjának a megváltoztatására irányuló csatlakozó fellebbezését nem találta alaposnak.

A jogerős ítélet ellen, annak hatályon kívül helyezése és tartalma szerint az elsőfokú ítéletnek a fellebbezésben írtakkal megegyező megváltoztatása iránt a felperesek terjesztettek elő felülvizsgálati kérelmet, mert álláspontjuk szerint az a Ptk. 634.§-ába, 635.§ (1)-(2) bekezdéseibe ütközik és ellenkezik a PK 88. számú állásfoglalásban kifejtettekkel. Az elsődleges és a másodlagos kereseti kérelmeik indoklásait változatlanul

fenntartották és a viszontkeresetet illetően az elsőfokú eljárásban előterjesztett alaki és érdemi ellenkérelmük szerint kérték annak elutasítását. A felülvizsgálati kérelem indokolásából kitűnően tartalmát tekintve a II. rendű felperes fenntartotta a bérszántás költségére alapított hagyatéki hitelezői igényét is.

A felperesek érvelése szerint a másodfokú bíróság jogszabálysértő módon állapította meg az ítélete indokolásában, hogy a szóbeli végrendeletnek a Ptk. 635.§-a szerinti feltételei nem álltak fenn. Jogszabálysértőnek tartották, hogy a másodfokú bíróság erre tekintettel nem vette figyelembe a becsatolt, peren kívül beszerzett együttes igazságügyi szakértői véleményt. Állították, hogy az örökhagyó - „akkor és ott” - szóbeli végrendeletet tett Á. J. és Á. T. tanúk előtt. Utaltak arra, hogy az örökhagyó a halálát közvetlenül megelőzően a tanúként kihallgatott K. I.-nak és T. J.-nénak is elmondta, hogy olyan végrendeletet kíván tenni, miszerint ők örökölnék utána. Ismételten hangsúlyozták, hogy a „favor testamenti” elve szerint elsődlegesnek a nyilatkozó - az örökhagyó - akaratát kell tekinteni.

Álláspontjuk szerint - a Ptk. közelebbről meg nem jelölt kommentárjára hivatkozással - nem szükséges, hogy a végrendelező nyilatkozatát közvetlenül a tanúkhöz intézze; ebből következően a végrendelet akkor is érvényes, ha azt az örökhagyó csak Á. J.-nak címezte, de azt Á. T. is hallotta teljes terjedelmében.

Kifogásolták, hogy a másodfokú bíróság jelentőséget tulajdonított annak, hogy Á. T. úgy nyilatkozott: „ [a] hagyatéki eljárásig nem is tudták, hogy számot kell adniuk a végrendelet tételéről és tartalmáról.”

A másodlagos kereseti kérelemmel (közös szerzés, külön vagyoni igények) összefüggésben ismételten arra hivatkozott az I. rendű felperes, hogy az életközösség fennállása alatt nem tartotta szükségesnek a vagyoni viszonyok rendezését, ezért nem kívánt hagyatéki hitelezői igényt érvényesíteni az élettársával szemben a szülők gondozásával összefüggésben.

A II. rendű felperes az elutasított hagyatéki hitelezői igénye kapcsán nem indokolta a felülvizsgálati kérelmét.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelme a jogerős ítélet hatályban tartására irányult.

A felülvizsgálati kérelem nem alapos.

A Pp. 270.§ (2) bekezdésének és 275.§ (4) bekezdésének egybevetett tartalma értelmében felülvizsgálatnak a jogerős ítélet jogszabálysértő voltára hivatkozással van helye.

A felülvizsgálat a másodfokú eljárástól különböző, önálló perorvoslati eljárás (BH 2015.241.), amelynek tárgya a másodfokú bíróság jogerős ítélete. Ebből következően a felülvizsgálati kérelemmel élő félnek meg kell jelölnie, hogy a támadott jogerős ítélet mely jogszabályokat sérti, melyek azok az okok, amelyek miatt a másodfokú bíróság által meghozott jogerős ítélet megalapozatlan. Az elsőfokú ítéletben foglaltakkal szembeni érvelésnek csak abban a kivételes esetben van helye, ha a másodfokú bíróság a Pp. 254.§ (3) bekezdése szerinti helybenhagyó ítéletet hoz, azaz csak utal az elsőfokú ítélet helyes indokaira.

Az adott esetben a másodfokú bíróság a felülvizsgálattal érintett körben az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253.§ (2) bekezdése alapján - a felperesek fellebbezésében foglalt minden érvelésére kiterjedő indokolással - hagyta helyben. Ennek ellenére a felperesek a felülvizsgálati kérelmük 3-15. oldalain szó szerint megismételték a fellebbezésüket, azaz ebben a részében a felülvizsgálati kérelmük alapjaként továbbra is az elsőfokú ítélet jogszabálysértő voltára hivatkoztak.

Mindez - a felülvizsgálati eljárás rendkívüli perorvoslati jellegére tekintettel - nem vezethetett eredményre.

A felperesek felülvizsgálati kérelme az előzőeken túlmutató indokolást csak a szóbeli végrendelet érvényességének megállapítására irányuló elsődleges kereseti kérelem kapcsán tartalmazott.

Ebben a körben a Kúria szükségesnek tartja annak hangsúlyozását, hogy a felperesek által változatlanul hivatkozott „favor testamenti” elve a végrendelet olyan értelmezési szabálya, amely nem szolgálhat az alaki érvénytelenség orvoslására. Az e perre irányadó Ptk. (1959. évi IV. tv.) alkalmazásában következetesen érvényesülő jogértelmezés helytálló voltát mutatja, hogy azt immár normaszövegszerűen is tartalmazza a hatályos Ptk. [7:24.§]. Az örökhagyó akarátának vizsgálata tehát nem érvényesülhet a szóbeli végrendelet létrejöttének vagy alaki érvényességének megítélése során.

Nem sértett jogszabályt a másodfokú bíróság, amikor helyesnek fogadta el az elsőfokú bíróság álláspontját, miszerint az örökhagyó nem tett érvényes szóbeli végrendeletet, nem is volt erre irányuló szándéka. Ahhoz ugyanis, hogy a szóbeli végrendelet létrejötte és érvényessége megállapítható legyen, a végrendelet e kivételes formájához rendelt szigorú törvényi feltételek mindegyikét bizonyítani kell. A Ptk. ide vonatkozó 634-635.§-ai értelmében értékelni kell az örökhagyó életet fenyegető helyzetét; a rendkívüli helyzetet; az írásbeli végrendelet megtételére való

képesség hiányát (jelentékeny nehezítettségét); a végakarat kinyilvánításának elhatárolását a végintézkedési szándéktól; a tanúknak azt a tudattartamát, hogy szerepük az örökhagyó végintézkedésének igazolása és azt, hogy a másíuk ebbéli minőségéről tudnak-e.

Ezen belül viszont a törvény sorrendet nem állít fel. Következésképpen bármelyik feltétel hiánya a szóbeli végrendeletre alapított kereset elutasítására vezet.

Mindezért helyesen járt el a másodfokú bíróság, amikor nem foglalt állást abban a kérdésben, hogy a szóbeli végrendelet tételének feltételei az adott esetben fennálltak-e, minthogy a felek személyes előadása és a tanúvallomások alapján nem nyert bizonyítást, hogy az örökhagyó a két végrendeleti tanúként nevezett személy előtt szóbeli végrendeletet tett. Ellenben az megállapítható volt, hogy ha tett volna az örökhagyó szóbeli végrendeletet, az alaki okból érvénytelennek minősülne. Á. J. és Á. T. tanúk vallomásait a per egyéb adataival együttesen, a Pp. 206.§ (1) bekezdése szerinti elveknek megfelelően értékelve ugyanis nem bizonyított, hogy tudomásuk volt arról: a másíuk tanúként van jelen, amint Á. T. esetében az sem bizonyított, hogy saját tanúkénti szerepét felismerte. Márpedig, ha az örökhagyó szóbeli végrendeletet tesz, akkor mintegy a tanúkra hagyja, „azok emlékezetébe írja” a végakaratát.

Az adott esetben azonban - amint azt a jogerős ítélet helyesen tartalmazza - az sem állapítható meg, hogy az örökhagyónak szándéka lett volna e két tanú előtt végrendeletet tenni. A tanúk előtt szóban kinyilvánított végrendelettől ugyanis különbözik - és ekként ahhoz joghatás sem fűződik -, ha csak az állapítható meg, hogy az örökhagyó elmondja: mit gondol a hagyatéka sorsáról. Ez utóbbi körbe tartozik az is, amikor az örökhagyó a hagyatéka sorsának rendezését bízva valakire. Ebben az esetben az örökhagyónak az, a másodfokú bíróság által idézett kijelentése, hogy „[a] te dolgoz az” a kapcsolódó szövegkörnyezetre is figyelemmel nem jelent többet, mint azt, hogy az örökhagyó már elrendezettnek tudta a hagyatéka sorsát, de tartott attól, hogy mások - a tanú által megnevezettek, köztük az alperes is - ezt vitatni fogják.

Ez a következtetés adódik abból is, hogy a felperesek személyes nyilatkozataik szerint úgy tudták: az élettársi kapcsolatra tekintettel nincs szükség végrendeletre. Azt pedig nem sikerült bizonyítaniuk, hogy az örökhagyó ettől eltérően tudta: szükség van arra, hogy végrendeletet tegyen.

Megalapozottan hivatkozott az alperes a felülvizsgálati ellenkérelmében a jelenlévők körét illetően a tanúk és a felperesek nyilatkozatai közötti ellentmondásokra is, amiből szintén az a

következtetés adódik, hogy a felperesek állítása szerinti szóbeli végrendelet megtételére nem került sor.

Az I. rendű felperes részéről a hagyatéki hitelezőként érvényesített igény kapcsán a másodfokú bíróság - ebben a kérdésben is egyetértve az elsőfokú bírósággal - helyesen állapította meg, hogy annak kötelmi jogi jellege kizárja a másodlagos kereseti kérelemben érvényesített tulajdoni igényt. Ugyanígy mindenben helytállóak azok az érvei is, amelyek szerint a fellebbezésben érintett vagyontárgyak körében nem állapítható meg az I. rendű felperes javára a Ptk. 578/G.§-a alapján azonos mértékűnek tekintettől eltérő szerzési arány.

Miután a felülvizsgálati kérelem tartalma szerint érintette a II. rendű felperes elutasított hagyatéki hitelezői igényét is, a Kúria a jogerős ítéletben foglalt helytálló indokokon túlmenően rámutat arra, hogy a II. rendű felperes ez irányú követelésének - a Ptk. 339.§-a és 355.§ (4) bekezdése alkalmazásának - az is feltétele, hogy bizonyítsa: a szántást azokon a napokon kellett volna elvégeznie, amikor az I. rendű felperest az örökhagyóhoz szállította, és az állított bérszántást azokon a napokon el is végezték. Ebben a körben azonban nem tett eleget a bizonyítási kötelezettségének.

Végezetül - a felülvizsgálati kérelem tartalmára tekintettel - utal arra a Kúria, hogy a jogerős ítéletnek a vizsontkeresettel kapcsolatos indokolásával maradéktalanul egyetértett. A megítélt használati díj összegszerűségét pedig nem vizsgálta, minthogy azt a felperesek a szakértői vélemény ismeretében külön nem tették vitássá.

A Kúria az előzőekben kifejtettekre tekintettel a megalapozott tényálláson, az irányadó jogszabályok helyes értelmezésén alapuló, a kapcsolódó ítélkezési gyakorlattal összhangban álló jogerős ítéletet - a felperesek kérelmére a Pp. 274.§ (1) bekezdése alapján megtartott tárgyaláson meghozott - ítéletével a Pp. 275. § (3) bekezdése szerint hatályában fenntartotta.

A felperesek felülvizsgálati kérelme nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 270.§ (1) bekezdése szerint alkalmazott Pp. 78.§ (1) bekezdése alapján kötelesek megfizetni az alperesnek a felülvizsgálati eljárással felmerült - a jogi képviselője ÁFA-t is magába foglaló díjából adódó - költségét, míg a felperesek személyes költségmentessége folytán le nem rótt felülvizsgálati eljárási illetéket a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13.§ (1) bekezdése és 14.§-a alapján az állam viseli.

Budapest, 2015. szeptember 16.

*Dr. Orosz Árpád s.k. a tanács elnöke, előadó bíró, Dr. Kiss Gábor
s.k. bíró, Pummerné dr. Boruzs Mariann s.k. bíró*